

**KATEŘINA
ŠOTOLOVÁ***MALÍŘKA
PSÍCH PORTRÉTŮ*

Přihlásila se do kurzu malování. Pak rozdávala obrázky známým jako dárky. Jednou zkusila kamarádce namalovat jejího psa. Jen tak, aby si zkusila, jestli to vůbec bude umět. Teď její psí portréty visí v různých zemích světa.

**AŽ
JE
VIDĚT
ZOUBEK,
PROSÍM!**

Tova je Američanka. Vypadá tak trochu jako chlupáč známý z filmu Lepší už to nebude, kde byl jejím parťákem Jack Nicholson. To ji napadlo, hned když ji viděla. Její majitel ji pozval domů, aby si fenku prohlédla a nafotila. Tova má čumáček trochu nakřivo a legračně vyčnívající zub. Přání bylo jasné – aby ten zoubek zachytila na obraze co nejvěrněji.

Buldočka Simone je taky Američanka. Majitelka prosila, jestli by její zuby nemohly být na obraze drobátko bělejší než ve skutečnosti. Ať to Simone co nejvíc sluší.

Bravo rovněž pochází se Spojených států. Namalovat ho nebyla žádná legrace, protože je pudl. Zvěčnit jeho černé kudrlinky tak, aby vypadaly jako skutečné, byla opravdu fuška. S pudly, bišony a dalšími načechranými potvůrkami je hodně práce.

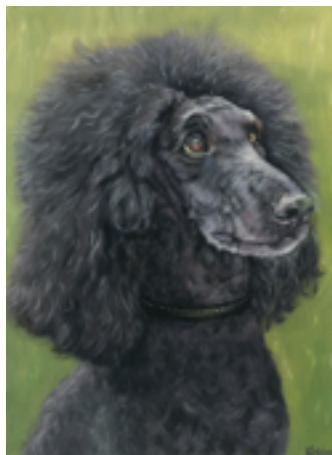
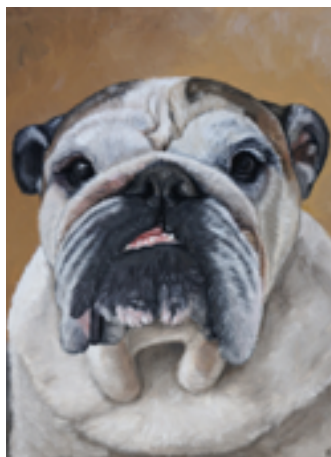
Vítejte ve světě Kateřiny Šotolové, která maluje psy.

Dát si na zakázku zhotovit obraz svého zvířete je v módě. Vyfotit si můžeme cokoli, kohokoli, kdykoli, techniku k tomu máme perfektní, ale už je to tak trochu nuda. A tak si mnozí nechávají svého psa namalovat olejovými barvami a ozdobit rámem. Ostatně dřív bývalo zvykem, že lidé z takzvané vyšších vrstev nechávali portrétovat sebe, své děti, své ženy. No tak teď taky chceme portrét toho, kdo je nám nejdražší.

„Když jsem byla malá, pejskové se mi líbili, ale doma jsme nikdy žádného neměli. Ani nebylo k vidění tolik druhů psů jako teď. Někdo mi píše, jakého má psa, já nevím, co si pod tím představit, tak jdu hned hledat na internet,“ říká Kateřina.

Její životní cesta, která ji přivedla k malování psů, je pozoruhodná.

Z rodného Náchoda odjela do Spojených států pracovat jako au-pair. Přes agenturu měla na rok smlouvu a myslela si, že se pak vrátí. Jenže získala práci v soukromé galerii na předměstí Bostonu. Začala pronikat do tajů uměleckého prostředí, naučila se rámovat obrazy, poznala malíře, našla si přátele.

JAKO ŽIVÍ. Ceny obrazů si domlouvá autorka se zájemci individuálně, podle velikosti a náročnosti malby.

„V amerických městech je běžné, že se chodí do kurzů malování, kreslení. Mnozí z malířů, kteří u nás v galerii vystavovali, v takových kurzech učili. Tak jsem se zapsala na deset týdnů, jednou týdně na jeden večer. To byly moje začátky. Zkoušela jsem malovat jablka, hrušky, maliny, zátiší. Malé obrázky jsem pěkně rámovala a dávala jako dárky. Kamarádka měla narozeniny, já přemýšlela, co pro ni udělat. Přece jí nebudu malovat rajče, říkala jsem si. Naše společná kamarádka navrhla, ať zkusím jejího rhodéského ridgebacka Thimbu. Bála jsem se, protože jsem netušila, jestli psa budu umět. A ona pak měla slzu v oku. Takže úspěch. Když se vdávala, požádala mě o další obraz – psa svého snoubence,“ vzpomíná Kateřina Šotolová na své první dva psí portréty.

NAMALUJ SLEPICI

Namalovala je podle fotografií. Přesně, na chlup přesně. A jak už to bývá, obrázky viděli další majitelé psů, pak další a všichni začali říkat: Jé, Thimba je tady jako živý. Já bych taky chtěl portrét mého Robieho, Barneyho, Codyho, Charlotte, Sissy...

„Začala jsem dávat obrazy do galerie, kde jsem pracovala, líbily se, mluvilo se o nich, přicházely další zakázky,“ říká Kateřina. Tehdy v roce 2011, kdy ještě nebyly rozšířené sociální sítě jako dnes, bylo mnohem obtížnější dát o sobě vědět. Zájem se rozjížděl pomalu. Ovšem netýkal se jen psů.

„Jednou přišla do galerie paní a říkala: Kate, já měla takovou oblíbenou slepičku, kterou zavraždil kojit, a já bych chtěla, abys mi ji namalovala. Měla jedinou fotku té slepice, ale skvělou, ostrou. No tak jsem namalovala slepičku. Jmenovala se Mabel, byl to můj čtrnáctý obraz. Paní si pak dala namalovat i pejska,“ vypráví Kateřina.

Nakonec strávila ve Spojených státech dvacet let, takže její obrazy tam už zdobí mnoho domácností.

Nikdy neměla zcela jasno, kde chce žít. V Bostonu se jí líbilo, měla tam přátele i práci. Zároveň jí chyběli rodiče, sestra, rodný Náchod a jeho pěkné okolí.

ZDŮRAŽŇUJU, JÁ PEJSKA NEZNÁM, TAKŽE MAJITELÉ BY MĚLI ŘÍCT, KTERÁ FOTKA NEJVÍC ZOBRAZUJE JEHO CHARAKTER, DUŠI.

Když jí majitelka domu, v němž bydlela, oznámila, že bude potřebovat, aby se vystěhovala, brala to jako znamení a začala balit. „Když se v okolí rozneslo, že odjíždím, dostala jsem najednou asi osm zakázek. Tak jsem ty obrazy dělala tady a posílala je do Ameriky,“ vzpomíná.

Netušila, zda bude o portréty zvířat zájem i v Česku, ačkoli sem některé posílala už v době, kdy žila ve Spojených státech. Ukázalo se, že zájem je. Zároveň jí stále chodí zakázky ze zahraničí.

„Mám ráda, když lidi pošlou víc fotografií. Samozřejmě stačí jedna, kvalitní, ale mně se líbí, když vidím pejska v různých situacích. Někdy dojdeme

k závěru, že ho namaluju podle jiné fotky, než si majitelé přáli. Ale zdůrazňuju, že já pejska neznám, takže majitelé by měli říct, která fotka nejvíc zobrazuje jeho charakter, duši. Tedy, nevím, říká se i tady v Česku, že pes má duši? Američané běžně používali výraz soul.“

Ale to víte, že my majitelé psů říkáme, že psi mají duši. Říkáme taky, že mají obličej, někteří zvlášť postižení láskou ke psům říkají dokonce o předních nohách, že to jsou ručičky. Mimochodem, jsou Američané stejně posedlí láskou ke psům jako Češi? Je tam kolem psů rozvinutý podobný kult zbožňování?

„Myslím, že je to stejné. My jsme tam vtipkovali na téma, že

lidi mají v mobilech víc fotek psů než svých blízkých. V Americe se stejně jako tady psi považují za členy rodin. O to je pak smutnější, když pejsek odejde. Lidi to těžce prožívají. Mívám i zakázky na portréty psů, kteří už tady nejsou.“

KOČKA ZVÍTĚZILA

Obrazy Kateřiny Šotolové visí nejen v mnoha amerických státech, ale i ve Švédsku, v Polsku, ve Švýcarsku.

Ve Spojených státech měla výstavy, na mnohých dostaly její portréty ocenění. Paradoxně uspěla například s portrétem kočky. „Ne že by mi kočky vadily, ale moc velký vztah jsem k nim nikdy neměla. Jeden

fotograf z oblasti, kde jsem žila, umístil na sociální síť fotku kočky, kterou udělala jeho dcera. Snímek byl skvělý. Kočka vycházela ze tmy, byl vidět jen obličej a část těla. Zeptala jsem se ho, jestli bych fotku mohla zkusit namalovat. Souhlasil. To byla moje první kočka. Dala jsem ji na výstavu a dostala se mezi čtyři nejlepší obrazy. V Americe se na výstavách obrazů dávají těm vítězným velké kulaté mašle, takové, jaké v Česku dostávají koně. Byla to velká výstava, tak jsem byla nadšená.“

Teď Kateřina v Náchodě učí angličtinu, hraje v loutkovém divadle a dál maluje. Například zákusky. Ano, čtete správně, zákusky. Začalo to tak, že namalovala pro sestru koňakovou špičku. Má je ráda, tak jich k narozeninám koupila dvacet. Další rok jí jednu zvěčnila olejovými barvami a zarámovala. Když společně s dalšími výtvarníky připravovala v Náchodě velkou výstavu, kurátor jí navrhl, ať zákusků namaluje víc. Vznikl větrník, punčový řez a další.

Kancelář náchodského starosty zdobí obrázek buchty. Pan starosta se totiž jmenuje Jan a jednou přišla řeč na to, že by Honza měl mít českou buchtu. „Mám z toho radost a zároveň mně připadá legrační, že na radnici mezi starými obrazy ve zlatých rámech visí moje buchta,“ podotýká Kateřina.

Takže v Náchodě získali buchtu, učitelku angličtiny, z různých míst tam teď putují fotky, podle nichž vznikají nové psí portréty a v jejich soupisu se mezi zahraničními jmény začala objevovat i jména jasně dokazující, že malířka Kateřina už je doma: Bertík, Fík, Prdola... ■

scarlett.wilkova@mfdnes.cz

DOBROU CHUŤ. Psy kreslí pořád, ale repertoár rozšířila například o zákusky.